Na osadě nepijem

Napsal uživatel Oldřich Bauer – Kapča
Čtvrtek, 16 Květen 2013 00:22

Kamarád Megy mne potkal v hostinci, kde se stavil cestou z nádraží. Když mě uviděl, odložil do kouta odřenou US tornu, objemem připomínající tubus na vysokoškolský diplom, opovržlivě zhodnotil řadu čárek na mém lístku a začal mi promlouvat do duše. Prý moc piju. Kdybych tolik nepil, vypadal bych lépe, byl bych zdravější, silnější a děvčata by se za mnou otáčela. Při poslední informaci se i tak drsný tramp, jakým Megy nesporně je, zatvářil skepticky. Aby to zakryl, lokl si limonády a hluboce se mi zadíval do očí. "Tvoje dobro mi leží na srdci," prohlásil, "přijeď k nám na osadu, u nás na osadě se nepije."

Vysmál jsem se mu, přiznávám. Ale když do mne hučel dál, začal mi v duši hlodat červ pochybností. Představoval jsem si svá tuhnoucí játra, úpějící ledviny, zničený žaludek, odumírající mozkové buňky. A to vše jen a jen díky pití.

V pátek jsem netrpělivě přešlapoval na nádraží. Poslední pivo v nádražní restauraci a vstříc novému životu! Megy si můj batoh po dědečkovi zřejmě ošklivil, ale stiskl pevně čelisti a prohlásil, že i on začínal s málem a my trampové že jsme všichni bratři. Hlavně že jsem se konečně rozhodl skončit s pitím. U nich na osadě se mi to jistě podaří. Nastoupili jsme do lokálky. Megy prošel těžkým krokem trampa kolem prázdných sedadel a stanul nad skupinou asi dvanácti velmi odhodlaně vyhlížejících chlapců a děvčat. Několik minut všichni navzájem drsně pomlčeli. Pak Megy obrátil pozornost ke mně a vážně prohlásil: "To je Olda, dneska pojede s námi. Rozhodl se, že skoncuje s pitím." Všichni si ulehčeně oddechli. Vousatý mladík, sedící na čestném místě u okénka, vstal, podal mi ruku a bolestivě mi zacloumal palcem. "Já jsem Jack, šerif naší osady a vítám tě, kamaráde, mezi nás. Víš, doufám, co tě potká, když se u nás na osadě jen jedinkrát napiješ?" Raději jsem řekl, že vím. Ostatně Kata Mydláře i Čachtickou paní jsem četl.

V pátek to ještě šlo. Po ostrém desetikilometrovém pochodu lesem jsem padl jako podťatý a téměř okamžitě usnul do tichého zpěvu o Islandu, který je krásný, o Islandu, který je krutý, a o drsném kamarádství.

Ráno mne probudil zpěv ptáků, modrá letní obloha a švitoření mých nových kamarádek. Ano, napadlo mne v té chvíli, ano, tohle dlouhá léta hledám. Zde je ta pravá romantika. Jak jen jsem mohl prožít tolik let po zatuchlých restauracích III. a IV. cenové skupiny? Pojedli jsme s kamarády prostou zálesáckou stravu a dopoledne strávili v učené disputaci, zda lze ještě kouzelným slůvkem "ahoj" zdravit člověka s červenou krosnou na zádech.

V jedenáct hodin se mi začaly třást ruce. Snažil jsem se o tom vtipkovat, ale dost křečovitě. Sníst pár soust k obědu už bylo nad mé síly. A tak, zatímco kamarádi připravovali kratochvílná čísla na večerní osadní oheň, snažil jsem se v blízkém lese sám sebe meditací přesvědčit, že

nervozita a mrzoutství, které se mne zmocňovalo, je jen přechodné. Nebylo. U táborového ohně mi unikal smysl veselých historek z loňského velkého vandru, zádumčivých písní a žertovných scének. Na to, abych přispěl vlastní hřivnou, nebylo ani pomyšlení. Kamarádi si toho asi všimli a byli na mne očividně hrdí. Krásná Marion si dokonce dala trampský závazek, že mne po celý večer bude držet za ruku, aby se mi ulevilo. Už ani to mne nedokázalo zaujmout.

V noci se mi zdál hrozný sen. Stál jsem v plzeňské stáčírně Prazdroje a nemohl se ani pohnout. Probudil mne chladný pot. Snad, snad bych mohl teď, když všichni spí, dojít někam do civilizace, kde by mne napojili. Snad by se to nikdo nedověděl. Snad... Ne, takovou důvěru nemohu zklamat. Jak bych se potom mohl podívat kamarádům trampům do očí. Zůstal jsem.

Neděle byla pro mne opravdovým očistcem. Trápily mne křeče a občas jsem ztrácel zrak. Krásná Marion mne stále držela za ruku a vyprávěla mi o tom, jak ji ubíjí všední dny mezi čtyřmi stěnami. Mít tak její starosti...

Na nádraží mne donesl Megy se šerifem. Všichni byli slavnostně naladěni, kdy ke mně šerif Jack přistoupil, poplácal mě po rameni a pravil: "Věděl jsem od začátku, že vydržíš, že konečně skoncuješ s tím prokletým alkoholem." V tu chvíli mi to došlo. Tak ono se jednalo o alkohol?! A já blbec se skoro tři dny nenapil ani vody. S hrůzným výkřikem jsem rozrazil dveře nádražní restaurace. _____

Oldřich Bauer – Kapča
Trapsavec 1989
1. místo v próze nad 23.let